Câteva observații succinte referitoare la Epistola către Tit

În această epistolă scurtă, dar atât de bogată în conținut, a lui Pavel, se abordează, din câte înțeleg, probarea credinței fiecărui credincios, și anume pe baza *„învățăturii sănătoase”,* însă nu separat de Adunare (Biserică), ci, dimpotrivă, tocmai în legătură cu ordinea dorită de Dumnezeu în cadrul acesteia și în dependență de aceasta. În această epistolă, Dumnezeu ni se prezintă, ca să zicem așa, ca Dumnezeu — nu al dezordinii (compară cu 1 Corinteni 14.33), ci al ordinii care se dovedește în viața Bisericii. Mai precis, această epistolă ni-L arată sub caracterul de „Dumnezeu-Mântuitor” (compară cu Tit 1.3,4; 2.10,13; 3.4,7), din care observăm că El nu-Și revelează această înfățișare doar atunci când este vorba de mântuirea păcătoșilor, ci — întreaga epistolă vorbește despre aceasta! — atunci când este vorba de ordinea divină în Biserică ca și Casă a lui Dumnezeu (chiar dacă această expresie din 1 Timotei 3.15 lipsește și aici). Cu alte cuvinte, această epistolă ne arată că nici în Biserică nu poate exista vreun rău, vreun prejudiciu pentru care Dumnezeu, Mântuitorul nostru, să nu poată și să nu trebuiască să fie invocat în această calitate. Pe de altă parte, niciun rău, nicio fisură din Casa Sa nu este atât de nesemnificativă încât să-i putem face față fără El, Dumnezeul Mântuitor! Dacă pentru mântuirea păcătosului este necesar un Mântuitor (Tit 3.4,5) — la fel de mult este nevoie de un Mântuitor și Salvator pentru disciplina și ordinea Bisericii Sale! Iar harul Său, care mântuiește păcătosul, îi învață și îi instruiește pe ai Săi în aceste lucruri atât de importante pentru El, legate de ordine, atât în cadrul Bisericii, cât și în ceea ce privește purtarea conformă cu voia lui Dumnezeu, în orice moment, a tuturor celor care, ca „popor al Său” (Tit 2.14) fac parte din Biserica Sa, chiar dacă este vorba de oameni care, ca necredincioși, meritau la fel de puțină încredere precum *cretanii* din vremurile acelea (și mai târziu, de asemenea!) (Tit 1.12 și versetele următoare). Fie ca ei să se dovedească credincioși!

Desigur, cititorul acestei epistole a observat deja cât de des reapar în ea anumite cuvinte, cum ar fi, de exemplu, cuvântul *„sănătos”,* care face parte, ca să zicem așa, din tema epistolei (vezi Tit 1.9,14; 2.1,2,8; compară cu 1 Timotei 1.10; 6.3; 2 Timotei 1.13; 4.2); apoi și cuvântul *„cumpătat”* (Tit 1.8; 2.2,7,12). Nu este necesar să aprofundăm acest aspect aici. Dar aș dori să subliniez în mod deosebit paralela dintre două expresii, și anume cea dintre *„fapte”* și *„fapte bune”.* Noi, credincioșii, știm că omul nu poate săvârși nicio faptă prin care să poată fi mântuit și că toate faptele omului în carne nu fac decât să împiedice mântuirea păcătosului, în loc să o promoveze. Ce faptă ar putea omul să facă pentru mântuirea sa, dacă exclusiv o singură faptă, aceea a Domnului Isus Hristos, este în stare să-l mântuiască? Cum ar putea Dumnezeu să accepte faptele primului om, dacă înaintea Lui are valoare doar fapta celui de-al doilea Om, a Omului Isus Hristos?! Dar lucrurile stau altfel când oamenii stau înaintea Lui *în Hristos,* când noi — odinioară păcătoși — am devenit copii ai lui Dumnezeu, „aleșii” Săi, conform cu Tit 1.2, când suntem „lucrarea Sa, creați în Hristos Isus pentru fapte bune, pe care Dumnezeu le-a pregătit mai dinainte, ca să umblăm în ele” (Efeseni 2.10). Atunci Dumnezeu așteaptă de la noi, așa cum ne îndeamnă deja acest ultim pasaj, fapte, „fapte bune”, desigur nu pentru ca prin ele să devenim mântuiți – noi suntem mântuiți prin lucrarea lui Hristos –, ci ca dovadă practică a credinței noastre (compară cu Iacov 2.14-26). Iar Epistola către Tit ne arată aceasta într-un mod deosebit de convingător prin paralela pe care o face între *„fapte”* și *„fapte bune”.* Două pasaje — ca și „mărturia a doi martori” (Ioan 8.17) — menționează cuvântul *„fapte”* într-un mod care nu lasă loc de interpretări eronate: primul pasaj în contrast clar cu *„faptele bune”,* al doilea pasaj în contrast cu lucrarea lui Hristos, chiar dacă expresia „lucrarea lui Hristos” nu apare.

Aceste două pasaje sunt Tit 1.16 și 3.5! În schimb, expresia *„fapte bune”* este folosită de șase ori (ca și cum ar fi de trei ori „mărturia a doi martori”), și anume în Tit 1.16; 2.7 și 14; 3.1,8,14, iar despre realitatea faptelor bune se vorbește și mai des.

Pasajele menționate vorbesc, probabil, de la sine; de aceea, doar câteva indicații! Tit este îndemnat să „se prezinte pe sine însuși în toate un **model** de *fapte bune*” (Tit 2.7). Ce îndemn serios! El se adresează tuturor celor care nu *simulează* că-L cunosc pe Dumnezeu, precum persoanele din Tit 1.15, ci Îl *cunosc* cu adevărat și sunt astfel pregătiți pentru orice faptă bună (Tit 1.16!); însă, conform Tit 2.6,7, se adresează în mod special celor care îi călăuzesc pe tineri! Totuși, dacă am devenit părtași la harul nesfârșit, aparținând Lui prin faptul că El ne-a curățit pentru Sine, atunci se cuvine să fim „plini de râvnă pentru *faptele bune*” (Tit 2.14). Spre ce, frați și surori, se îndreaptă râvna noastră? Spre o umblare sfințită de Dumnezeu? Sau trăim pentru noi înșine? — În capitolul 3 ni se arată chiar de la început că trebuie să ne supunem autorităților și să le arătăm ascultare, iar în legătură cu aceasta ni se reamintește să fim gata pentru orice *faptă bună* care are legătură cu rânduielile din partea autorităților. Aceasta nu se poate referi doar la lucrurile în care trebuie pur și simplu să ascultăm (cum ar fi plata impozitelor etc., conform Romani 13), ci și în cazurile în care autoritatea nu poruncește în mod direct și nici nu are dreptul să poruncească; membrii poporului răscumpărat și curățit ar trebui să fie gata să acționeze astfel încât să sprijine, ca să zicem așa, autoritatea în eforturile sale de a menține ordinea și disciplina, în special printr-o conduită conform versetului 2 (în contrast cu versetul 3!). În Tit 3.8, îndemnul este reluat și lui Tit i se cere să insiste ca adevărații credincioși să se străduiască cu sârguință să facă *fapte bune.* În cele din urmă, în versetul 14 (după versetul 13!) se subliniază cu mare seriozitate că „ai noștri” trebuie să învețe să facă *fapte bune* pentru trebuințele neapărate (din biserică), astfel încât celor care le slujesc prin Cuvânt să nu le lipsească nimic; altfel, aceștia ar fi neroditori. Îndemnuri serioase și importante, care cu siguranță și astăzi au ceva de spus tuturor credincioșilor. Să ne supunem cu toții acestor îndemnuri! Ce anume reprezintă pentru fiecare individ *„faptele bune”* pe care Dumnezeu le așteaptă de la ei este arătat clar în epistolă prin îndemnurile individuale, atât în cele adresate bătrânilor din biserică conform capitolului 1, cât și în cele care se aplică fiecărei categorii sociale și profesionale: bătrânilor, bătrânelor, tinerelor femei, tinerilor, servitorilor și oricui este învățat prin har (compară cu capitolul 2). Oricine, chiar dacă nu este rob sau roabă în viața *civilă,* dar se simte responsabil ca rob al lui Dumnezeu (precum Pavel: rob al lui Hristos Tit 1.1), „să *împodobească* în toate învățătura Dumnezeului nostru Mântuitor” (Tit 2.10), oricine dorește, conform acestui pasaj, să adauge la partea sa modestă din prețioasa învățătură (care își păstrează valoarea chiar dacă nimeni nu ar trăi după ea), prin *faptele* sale *bune* și prin trăirea sa credincioasă, așa-zise podoabe, comori și bijuterii pe placul lui Dumnezeu — fiecare este învățat și împuternicit prin har, conform cu Tit 2.12 și versetele următoarele, și să se dovedească a fi unul care așteaptă arătarea fericită a Domnului.

Fie ca viața noastră practică, a tuturor, să fie și în acest nou an una prin care să fie glorificat Hristos, Dumnezeul și Mântuitorul nostru minunat, care S-a dăruit pe Sine pentru noi! „Harul să fie cu voi (noi) toți!” (Tit 3.15 b).

Titlul original: *„Einige schlichte Bemerkungen zum Titusbrief”.*
Sursa: Handreichungen – Biblische Fragen und Antworten, pag. 18-21, Vol. 10, Anul 1925.